

om i Landbobladet. Jo mere jeg spekulerer over den, des mer fortræffelig synes jeg, at den vistnok maa være. Egentlig er det da ogsaa langt naturligere — ikke sandt? — saadan at køre Møget ud i frisk Tilstand og straks at pløje det ned, i Stedet for at samle det sammen i disse Møddingkuler, hvor saa megen af den bedste Kraft dunster bort og oven i Købet forpester Luften omkring vores Bøliger. Kan du huske, der stod i Bladet, at Landet aarligt tabte mindst tre Millioner ved vores Møddinger. Tænk dig, Hansine — tre Millioner! Det var sandelig en artig Skilling for os Bønder at indvinde, og den vilde justemænd komme rigtig pænt tilpas for Fremtiden, hvor vi sikkert vil faa mangan gammel Samfundsskade at bøde paa. Og alt saadan noget koster Penge, du! — — — Én Ting bare har jeg hidtil ikke rigtig kunnet forstaa, og det er, at man ikke for længe siden har fundet paa noget saa simpelt . . . for egentlig ligger det jo dog lige for Haanden, ikke sandt? Men véd du, hvad jeg i Dag er kommen til at tænke paa, . . . ja, hvad jeg næsten er ganske sikker paa? Jeg tror, at disse Møddinger, dem har Fortidens Bønder anlagt af pur og sørgelig Nødvendighed, ganske simpelt paa Grund af Hoveriet til Herregaardene — forstaar du? Da de alle Tider først